

Ἰσως ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσπα. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 0 (1929/30) 203.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae) 1) Τὰ φρύγανα δορύκνιον τὸ δασύ (dorycnium hirsutum) ἐνθ' ἄν. καὶ δορύκνιον τὸ ὄρθιον (dorycnium erectum) Κέρκ. 2) Ὁ κτηνοτροφικὸς καὶ κοσμητικὸς λωτὸς ὁ τετραγωνόλοβος (lotus tetragonolobus) Κέρκ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. 'ς τοῦ Ἀσπαου Κέρκ. [**]

άσπαερδός ὁ, Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσπαος, δι' ὃ ἰδ. ἄσπαγας.

Εἶδος φυτοῦ ἐκ τῶν ἀγρωστωδῶν.

άσπάζομαι κοιν. ἀσπάζομαι πολλαχ. ἀσπάζομαι βόρ. ἰδιώμ. ἀσπαίνομαι Ἡπ. ἀσπαζομένε Τσακων. ἀσπασκούμενε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἀσπάζομαι.

1) Φιλῶ ἐνθ' ἄν.: Ἀσπάζομαι τοὺς γονεοὺς μου - τὸ φίλο μου κττ. Ἀσπάζομαι τὴν εἰκόνα - τὸ βαγγέλιο - τὸν ἐπιτάφιο - τὸ λείψανο - τὸ νεκρὸ κττ. κοιν. || Φρ. Νὰ τοὺν ὀπαστῆς κρούν κί μπαγάτ' κί νὰ κρούσ' ἡ μύτ' σ'! (ἀρά. μπαγάτ' = ψυχρόν, ἔωλον) Ἡπ. Συνών. ἀνασπάζομαι, φιλῶ.

2) Χαιρετῶ σύνηθ.: Ἀσπάζομαι τὸν δεῖνα. Σὲ ἀσπάζεται ὁ δεῖνα.

άσπάθιστος ἐπίθ. Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σπαθιστός < σπαθίζω. Πβ. καὶ μεταγν. ἀσπάθητος.

Ὁ μὴ κρουσθεὶς διὰ τῆς σπάθης ἐνθ' ἄν.: Λιναίρι ἀσπάθιστο (τὸ μὴ κρουσθέν διὰ τῆς ξυλίνης σπάθης λίνον πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν ἰνῶν αὐτοῦ) Κρήτ.

άσπάινος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσπα.

Ὁ ἐντὸς ἐσκαμμένου βράχου κτισμένος: Ἀσπάϊνο σίτι.

άσπαλαθάκι τό, Κρήτ. ἀλπαθάκι Λεξ. Βλαστ. 463.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσπάλαθος.

Μικρὸς ἀσπάλαθος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἀσπαλαθάκι θὰ γενῶ καὶ τοῖτα νὰ τοιτώνω καὶ ὅπου θωρῶ τοὶ κωπελλῆς θὰ πά' νὰ ξεφνιτρώνω

Κρήτ. Συνών. ἀσπαλαθούλλι.

άσπαλαθξά ἡ, Κρήτ. — ΠΓεννάδ. 151 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 463 Δημητρ. ἀσπαλαθκῆς Κύπρ. ἀσπαλαθ-θὰ Ρόδ. ἀσπαλαχτῆς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ὀσπαλαθξὰ Ἰκαρ. Μεγίστ. ὀσπαλαθὲ Ἰκαρ. ὀσπαλαθκῆς Κύπρ. ὀσπαλαθρῆς Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀπάλια Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπάλαθος καὶ τῆς καταλ. -ξά.

Ἀσπάλαθος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἐφκεν ἑ βάτος ποῦ τσεντῆ τσ' ἑ ὀσπαλαθξὰ ποῦ μπλέσει (ἐπὶ κακοποιῶν ἀναχωροῦντων ἐκ τοῦ τόπου δράσεώς των) Μεγίστ. || Ἀσμ.

Ἀσπαλαθ-θὰ μου, τί κεντῆς, βάτε, τί μὲ ὀγκυλώνεις;

Ἐκεῖ ποῦ δὲ σὲ θέλουσι τί πάς καὶ ξεφνιτρώνεις;

Ρόδ.

άσπαλαθξάς ὁ, ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελέτ. 17 ἀσπαλαθὲς Ἰκαρ. Κρήτ. ὀσπαλαθκῆς Κύπρ. ὀσπαλαχτῆς Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπάλαθος καὶ τῆς καταλ. -ξάς.

1) Τόπος ὅπου φύονται ἀσπάλαθοι Εὐβ. (Στρόπον.) Ἰκαρ. Κρήτ. — ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἄν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσπαλαθρῆς Χίος Ὀσπαλαθρῆς Εὐβ. Συνών. ἀσπαλαθερξῶνας, ἀσπαλαθερῆ, ἀσπαλαθεῶνας, ἀσπαλαθόκαμπος, *ἀσπαλαθωνία. 2) Ἐπιθετικ., ὁ ἔχων χροῦμα ἀσπαλάθου, φαιόχρους, ἐπὶ γάττων Κύπρ.

άσπαλαθένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπαλαθ-θένος Ρόδ. ἀσπαλαθένος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπάλαθος καὶ τῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ ἐξ ἀσπαλάθου κατεσκευασμένος: Νὰ πιάσω μὲν ἀσπαλαθένη νὰ σοῦ δείξω ὀγώ! (ἐνν. βίτσα. ἀπειλή). Πβ. ἀσπαλάθινος.

άσπαλαθερξῶνας ὁ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπαλαθερῆ καὶ τῆς καταλ. -εῶνας.

Ἀσπαλαθεῶς 1, ὁ ἰδ.

άσπαλαθερῆ ἡ, Κύθηρ. ὀσπαλαθερὸν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπάλαθος καὶ τῆς καταλ. -ερῆ, παρ' ἡν καὶ -ερόν.

Ἀσπαλαθεῶς 1, ὁ ἰδ.

άσπαλαθεῶνας ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπάλαθος καὶ τῆς καταλ. -εῶνας.

Ἀσπαλαθεῶς 1, ὁ ἰδ.

άσπαλάθι τό, ἀμάρτ. ἀσπαλάθρι Παξ. ἀσπαλάτρι Κέρκ. — Δασ. βλάστ. δημῶδ. 88 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. ἀσπολαθί Σύμ. ὀσπαλάθι Πελοπν. (Γελίν.) ὀσπαλάθ-θιν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ὀσπαλάθριον Σάμ. ὀσπαλάθρι Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Βλαστ. 463 ὀσπαλάθι Πελοπν. (Λεβέτσ.) ὀσπεράφι Πελοπν. (Λακων.) — Δασ. βλάστ. δημῶδ. 88 ὀσπαλάχτι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ.) — ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 17 — Λεξ. Βλαστ. 463 ὀσπαλάχτι Εὐβ. (Στρόπον.) ὀσπελάχτι Πελοπν. (Μεσσ.) ὀσπαλάχτρι Πελοπν. (Τρίκκ.) ὀσπαλάχτρι Πελοπν. (Βούρβουρ.) — Δασ. βλάστ. δημῶδ. 88 ὀσπαλάχτρι Στερελλ. (Δωρ.) ὀσπαλάσ-σι Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) ὀσπολάσ-σι Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) ὀσπαλάσ-σι Καλαβρ. (Κοντοφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπάλαθος κατὰ τύπ. ὑποκορ.

1) Ἀσπάλαθος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐφύτρωσε με-ταξύ τους ἀσπαλάθρι (ἀνεφύη διχόνοια) Παξ. || Ἀσμ. Καῆκαν τὰ ποδάρια μου χτυπώντας τὰ ὀσπαλάθρια καὶ βγήκαν τὰ νυχάκια μου χτυπώντας τὰ πουρνάκια Μάν.

Ψυχὴ μου, ὄνταν σ' ἀθ-θυμηθῶ 'ς τὰ ὄρη ποῦ γυρίζω

μὲ τὰ ὀσπαλάθ-θια τὰ ξερὰ τὰ μ-μάδια μου σφογγίζω

Κύπρ. — Ποίημ.

... Περνῇ τὸ παρδαλὸ κοπάδι

ταράζοντας 'ς τὸ δῖαβα του τ' ἀγκαθωτὰ ὀσπαλάχτια

ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ὀσπαλάθκια Κύπρ. 2) Εἶδος ἀγριαπιδέας ὁμοιοζούσης μὲ ἀσπάλαθον Σύμ.

άσπαλάθινος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπάλινε Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπαλαθεῶς, παρ' ὃ καὶ ἀπάλια.

Ἀκάνθινος: Ἀπάλινε στέφανε (ἀκάνθινος στέφανος). Πβ. ἀσπαλαθένιος.

άσπαλαθίτης ὁ, ἀμάρτ. ἀσπαλαθρίτης Χίος — Λεξ. Βλαστ. 434.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπάλαθος, παρ' ὃ καὶ ἀσπάλαθρος.

Πολύχρους κοχλίας λαμβάνων τὸ χροῦμα ἐκ τῶν ἀσπαλάθων παρὰ τοὺς ὁποίους φοιτᾷ.

άσπαλαθόκαμπος ὁ, ἀμάρτ. ἀσπαλαθρόκαμπος Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσπάλαθος καὶ κάμπος.

Ἀσπαλαθεῶς 1, ὁ ἰδ.: Ἀσμ.

Σὰν τὸν ἀσπαλαθρόκαμπο ὅπου τὸν τρών οἱ αἶγες,

ἔτσι μ' ἐφάγασι καὶ μὲ οἱ ἐδικές σου ἔννοιες.

